

КУП

проф.др. Бранислав Покрајац
2021

БИЛТЕН 1

Београд, 05.04.2021.

Садржај:

Увод/место.....	3
Учесници	7
Освајачи Купа Србије	18
Техничка и организациона питања	19
Распоред утакмица са делегирањем	22

СМЕДЕРЕВО

Град Смедерево је седиште Подунавског округа. Налази се на обалама Дунава у североисточном делу Србије. Према попису из 2011. било је 64.175 становника (према попису из 2002. било је 62.805 становника). Шире подручје града Смедерева има 108.209 становника. Смедерево је са изградњом Смедеревске тврђаве 1430. постало

престоница Српске деспотовине пошто је Београд, дотадашња

престоница, враћен Угарској 1427. године. Смедеревску тврђаву је основао тадашњи српски деспот Ђурађ Бранковић. Смедеревска тврђава је тада представљала највећу равничарску тврђаву у Европи.

Смедерево је данас велики индустријски центар.

Град је познат по још неким називима на другим језицима: лат. Smederevo, грч. Сфентером, нем. Semendria, рум. Semendria,

мађ. Szendrő, тур. Semendie

Смедерево се у североисточном делу

Србије, на другој по величини европској реци Дунаву. Од престонице Београда удаљен је свега 46 km.

Први помен Смедерева наилазимо године 1019. У повељи византијског цара Василија II када је овде успостављена једна од епископија новостворене Охридске архиепископије. Следећи писани помен о Смедереву налази се и у повељи кнеза Лазара из 1381. године, у којој се спомиње манастир Раваница и села и имања која поклања „у Смедереву људини Богосаву с опћином и с баштином“. Насеље добија на значају тек у XIV веку са повлачењем српске државе на север пред турским налетима. 1427, након смрти свог претходника Стефана, деспот Ђурађ Бранковић је по претходно утврђеном договору морао да угарском краљу врати Београд. Као град са традицијом престонице Смедерево се издвојило одмах по изградњи Смедеревске тврђаве 1430. године. Све до 1459. Године град је био седиште Деспотовине на челу са деспотом Ђурђем Бранковићем. Након тога град потпада под власт Турака. Иако је разорен у сукобу 1459, Турци увиђају његов изузетно повољан положај на Дунаву и дограђују утврђење сада за своје потребе. Током дугог периода био је седиште Смедеревског санџака, све до доласка Аустријанаца 1718. 1739. Град је опет под Турцима. Међутим развој града за време Аустроугара настављен је отварањем прве

основне школе 1806. године, за време Првог српског устанка. У то време у граду је основан Правитељствујушчи совјет, на челу са Доситејем Обрадовићем и Смедерево је поново постало престоница.

Под немачком окупацијом, 5. Јуна 1941 Смедерево је доживело катастрофалну експлозију. Експлозију је изазвала муниција коју су окупатори превозили железницом и складиштили у тврђави. Том приликом погинуло је преко 3.000 људи, а цео град је био порушен и делом затрпан земљом.

Са почетка 20. века град је бројао 7.000 становника, а данас према последњем попису из 2003. године има 62.900 становника у граду и 116.000 у селима убраја се у десет највећих градова у земљи. На ширем подручју града, рачунајући и седам приградских насеља, Смедерево броји 77.808 становника (по попису из 2002. године. Карађорђево дуд је споменик природе – ботаничког карактера али и знаменито место из историје Смедерева. Под овим стаблом је 8. Новембра 1805. године вожд Карађорђе, вођа Првог српског устанка, у присуству српских старешина и устаника примио кључеве Смедеревске тврђаве од турског заповедника града, диздара Мухарема Гуше. Предаја кључева је извршена на свечан начин, јер су Турци оставили Србима много топова и муниције, а Карађорђе им је дозволио да изађу из Смедерева са војним частима и ситним оружјем и

да лађама оду низ Дунав у Видин, у Бугарску.

Постоје многа мишљења о значењу топонима Смедерево. Италијански историчар Антонио Бонфини (1427.–1503.) у своме делу *Rerum Hungaricarum decades IV cum dimidia* наводи да име Смедерева потиче од Светог Андреје (иначе, мађарски назив за Смедерево који се до данас задржао у овом језику је Szendrő).

Постоји мишљење да је топоним Смедерево сложеница две речи: смет и древо због изразито густих храстових шума на овом подручју.

Топоним Смедерево по неким изворима вуче порекло од средњовековног мушког имена Смендер. Многи аутори сматрају да је порекло овог топонима иранско-хазарског порекла. У преводу са иранског Семендер значи крајња врата. Управо тако се звао и хазарски град који се налазио на југозападној обали Каспијског језера. Крајем X века Хазарско царство нестаје и многи становници Семендера, бежећи пред најездом освајача, упутили су се у наше крајеве, називајући своја нова насеља именима својих ранијих пребивалишта.

У граду се налази Карађорђево дуд, Музеј у Смедереву, Центар за културу Смедерево, радио Смедерево... Смедерево има више споменика културе међу којима су Смедеревска

тврђава, Црква Светог Георгија у Смедереву, зграда Окружног суда у Смедереву, зграда Општинског дома у Смедереву, црква Успења Пресвете Богородице на Старом смедеревском гробљу и други. У центру града је Народна библиотека Смедерево.

Након Другог светског рата, Смедерево је добило значајну улогу као административни центар. Пре тога Смедерево је са својом облашћу припадало Дунавској бановини (седиште Нови Сад). Током Другог светског рата Смедерево је било седиште дела Дунавске бановине који је био окупиран искључиво од стране Немачке војске (Шумадија, Браничево и Банат, који је касније установљен као посебна аутономна регија под влашћу банатских Немаца). Од 1945. године новостворена држава ФНРЈ (Федеративна Народна Република Југославија) а потом и СФРЈ (Социјалистичка Федеративна Република Југославија) подељена је на области (крајеве) чији су саставни делови биле општине. Смедерево је после 1945. године постало седиште Смедеревске области, која је обухватала град Смедерево (насеље Смедерево и њему гравитирајућа припадајућа насеља — данашња приградска насеља) и још 7 општина.

СПОРТСКА ХАЛА „СМЕДЕРЕВО“

Ђуре Даничића 4
Смедерево

+381 26 613 123

+381 26 461 0406

<https://goo.gl/maps/MduaWnZyMEz>

СМЕШТАЈ

**Регионални центар за развој
запослених у образовању
Смедерево**

Адреса: Горанска ББ
Контакт: 064 847 60 04

**Ресторан са преноћиштем
Златник 1970**

Адреса: Ковински пут 66
Контакт: 064 272 84 94

РК „МЕТАЛОПЛАСТИКА“ – Шабац

Иако се за хазену, како се тада називао рукомет, у Шапцу сазнало већ после Првог светског рата, масовније бављење овим спортом у граду на Сави почело је пре 60 година. На иницијативу професора Александра Керковића велики рукомет најпре су прихватили ученици Гимназије. У тој школи, почетком педесетих година, први пут су демонстрирана и правила тзв. малог рукомета. Да га прихвате, ученике је подстицао наставник Милан Антонић. Ипак, за почетак развоја рукометног спорта у Шапцу и околини обично се узима 1958. година. Тада је у Прњавору одржано првенство друштава "Партизан" среза Шабац. Од шабачких рукометаша који су ту играли касније је оформљена рукометна секција "Партизана", а затим и клуб. Све већа популарност овог спорта допринела је да се 1960. године формира градска лига. Такмичило се осам екипа, Најбољи играчи, међу којима су преовлађивали гимназијалци, били су и први чланови рукометне секције Друштва за телесно васпитање "Партизан". Почела је да делује 1961. У оквиру реорганизације друштва, годину дана касније, рукометна секција прерасла је у клуб. Први председник био је Љубомир Куртић, а први тренер – Живко Мијаиловић, наставник физичког васпитања. Те, 1962. године рукометаши Партизана из Шапца стартовали су и у званичном такмичењу. У првој утакмици Београдске зоне, у октобру 1962, победили су Јединство из Уба са 20:15. У екипи су били Василић, Раднић, Тајсић, Чергић, Пантелић, Митић, Павић, Лазић и

Божанић. Под називом Партзан шабачки рукометаши такмичили су се шест година. Суочени са хроничном беспарицом, честим сменама тренера и недостатком услова за рад, Божанић, Павић, Јеротић, Савић, Антонијевић, Радовановић, Лекић, Алексић и остали играли су са променљивим успехом. Пласман у Српску лигу није допринео да се услови побољшају. После одласка на студије у Београд неколико најбољих играча напустило је клуб. Њихова места заузели су гимназијалци Дамњановић, Цвејић, Амићић, Лончаревић, Пајић, Милунић и други. Под новим именом – Мачва поново су изборили повратак у републичку лигу. Али, реорганизација такмичења била је узрок што су се ускоро поново нашли у најнижем рангу. У лето 1970., када је младој и талентованој екипи претило расуло, у помоћ је прискочило Индустријско предузеће Металопластика. Договорено је да предузеће преузме финансирање такмичења, да већину чланова управе чине чланови тог колектива и клуб носи назив Металопластика. То је и озваничено на ванредној Скупштини клуба, 27. августа 1970. Одлучено је да клупске боје буду плава и бела. За председника је изабран Александар Трифуновић, директор Металопластике. Под његовим руководством овај клуб и рукометни спорт у Шапцу остварили су изузетна достигнућа. Формирање рукометног погона Металопластике, како се тада често називао клуб било је преломно. Растеређени финансијских брига шабачки рукометаши су без пораза освојили прво место у Посавско – подунавској зони. Под руководством тренера Слободана Павића Металопластика је у квалификацијама изборила пласман у Јединствену српску лигу. Екипи су се придружили Мијатовић, Живановић, Меденица и нешто касније Смиљански из Београда, Спахо и Ђукановић из Лознице и други. Са појачаним саставом и новим тренером Миладином Станисављевићем из Београда Шапчани су у Јединственој српској лиги провели две сезоне. Убедљиво, прво место освојили су у сезони 1972/73. Од могућих 60 у свој конто укњижили су чак 52 бода! Пласман у Другу савезну лигу био је подстрек играчима и руководству Металопластике да сталном напретку рукомета у свом граду дају нови допринос. Да би се то остварило упућен је позив афирмисаним рукометашима који су поникли у Шапцу да се врате у матични клуб. Пресудан значај имао је долазак Петра Фајфрића, златног олимпијца из Минхена и Лазара Алексића, члана Црвене Звезде. Екипу су појачали и Андрић из Ваљева и Радивојевић из Бачке Паланке. Иако је било предвиђено да се у борби за улазак у Прву савезну лигу све снаге концентришу тек за две – три године, прилика за то одмах је искоришћена. Шабачки рукометаши су се тако – рећи, прошетали кроз Другу лигу. Ни неколико некадашњих прволигаша нису били препрека. Уз подршку са увек пуних трибина стадиона за мале спортове у Шапцу, Металопластика је у 26 утакмица забележила 20 победа. Са 7 бодова више од другопласираног Борца из Урошевца шапчани су изборили место у друштву најбољих. Те, 1974. после 22 године Шабац је поново добио представника у најквалитетнијем рангу такмичења у земљи. Екипа Металопластике сврстала се

међу ретке тимове који су за само четири године прешли пут од најнижег до највишег ранга такмичења. Тај успех постигли су: Пајић, Антонијевић, Андрић, Јеротић, Фајфрић, Савић, Алексић, Мијатовић, Радивојевић, Живанић, Дамњановић, Амићић, Цвејић, Смиљански, Новаковић, Ђукановић, Ралић, Стекић и тренер Станисављевић. Захваљујући прегалаштву рукометних радника, са Александром Трифуновићем на челу и резултатима, полако али сигурно шабачки рукометаши почели су да добијају статус који су заслужили. Поред предузећа о клубу је почело да брине и цео град. Систематски рад на решавању животних питања играча (станови, запослење и стручно усавршавање) био је све успешнији. У првој прволигашкој сезони Шапчани су освојили 26 бодова и девето место. Био је то солидан пласман тима у чијим су се редовима нашли и повратник Ђорђе Лекић и Нишлије Живковић и Павловић. У тој и наредној сезони велика сметња био је недостатак сопствене хале. Рукометаши Металопластике свакодневно су били на точковима. Тренирали су и као домаћини играли у Ваљеву или Београду. То је било исцрпљујуће, па су Шапчани у сезони 1975/76. дошли ну ситуацију да се грчевито боре за опстанак. Одлучујућа утакмица одиграна је у тек изграђеној хали спортова "Зорка" у Шапцу, 9. маја 1976. У сусрету са Борцем из Бањалуче, којим је незванично отворен тај спортски објекат, Металопластика је изборила нерешен резултат (29:29). На крају првенства Борац је био први, а Металопластика десета са 23 бода. Трећу прволигашку сезону Металопластика је дочекала у подмлађеном саставу и са новим тренером – Јездимиром Станковићем. Указао је шансу играчима омладинског тима Рашићу, Ђукановићу, Исаковићу, Вуковићу, Симоновићу... Иако је смена генерација често ризична Шабачки тим успео је да избори, до тада најбољи пласман – шесто место. Голобради рукометаши Металопластике почели су да стичу и међународно искуство на турнејама у Француској и СП Немачкој. У јануару 1977. омладинска екипа Металопластике освојила је прво место у Србији и друго у Југославији. Био је то један од првих наговештаја великих успеха шабачких рукометаша. Њихове утакмице у зиму 1977. почела је да преноси и телевизија. Наредна сезона потврдила је исправност оријентације на младе, талентоване играче. Обележавајући јубилеј – 20 година рукомета у Шапцу Металопластика је освојила пето место. Шапчани су били и веома успешни домаћини 18. турнира "Трофеј Југославије". Боравак у Шапцу и игре брхунског квалитета најпознатијих рукометаша Европе подстакли су и домаћине да уложе нове напоре у стварању тима који би могао да се појави и на европској и светској сцени. У следеће две сезоне, неочекивано, Шапчани су се борили да очувају прволигашки статус. Станковића је, најпре, заменио Петар Фајфрић, а затим је тренер постао Сеад Хасанефендић. У јулу 1979. екипи Металопластике се придружио и Веселин Вујовић, рукометаш из Цетиња. Био је то први од неколико младих играча чији је долазак допринео стварању шабачког шампионског тима. Првотимци су постали и омладинци Кузмановски, Игњатовић, Карановић и Чолић. Када им се у лето 1980. придружио и Мирко Башић, млади

голман Партизана из Бјеловара био је закључен списак играча који су много обећавали. Велике могућности младог тима потврђене су у такмичењу за КУП Југославије. После победа над Вардаром из Скопља и панчевачким Динамом, у финалу у Цељу савладан је тим Аеро Цеља са 28:19. Први трофеј, који је омогућавао наступ и у званичном међународном такмичењу освојили су: Карановић, Мијатовић, Вукович, Чолић, Новаковић, Симоновић, Јевремович, Вујовић, Исаковић, Рашић, Кузмановски, Башић, Ђукановић и Мемич. Тренери су били Сеад Хасанефендић и Василије Савић. Први наступ на европској сцени (сезона 1980/81) био је веома успешан. У такмичењу за Куп победника купова Европе Металопластика је стигла до полуфинала. Елиминисала је Рапа из Трондхајма (Норвешка) и Електромаш из Будимпеште. На домаћу финала поклекла је у реванш сусрету у Ростуку са екипом Емпора. Предност од 6 голова у првој утакмици у Шапцу није била довољна. Представник ДР Немачке на свом терену је победио са седам голова разлике. Велико разочарење није омело Шапчане да под поновним руководством тренера Станковића у домаћем првенству заузму четврто место са 30 бодова. Седмо такмичење у друштву најбољих крунисано је највећим успехом. Предвођени тренерима Ђорђевићем у јесењем и Зораном Живковићем у пролећном делу првенства Југославије (1981/82) Металопластика је ређала победу за победом. Назив шампиона Шапчани су освојили у великом стилу. Са 44 бода изједначили су рекорд Партизана из Бјеловара. У 26 сусрета доживели су само 2 пораза. Прву титулу југословенског шампиона освојили су: Башић, Исаковић, Вукович, Вујовић, Рашић, Симоновић, Чолић, Кузмановски, Танасић, Карановић, Лукић, Милошевић, Дражевић, Игњатовић, Ђукановић, Росић и Спасојевић. Тренеру Зорану Живковићу помагали су Александар Павловић и "техничко" Лука Божанић. У тој сезони председник клуба био је Сретен Филиповић. Од тада шабачки рукометаши још четири пута узастопно били су најбољи у Југославији. У шампионском тиму места су нашли и млади Златко Портнер из Хртковаца и искусни Јасмин Мркоњић из Завидовића. Предвођени тренером Александром Павловићем коме су помагали и Зоран Живковић, као савезни селектор и помоћни тренери Петар Фајфрић и Ђорђе Лекић Шапчани су низали рекорде у броју бодова. У сезони 1984/85 освојили су 47 бодова, а у прошлостишњем такмичењу (1985/86) чак 49! То је само три бода мање од могућих 52. Велико је питање да ли ће икада бити надмашено ово изузетно достигнуће. Титуле државног првака омогућиле су рукометашица Металопластике да се пет пута узастопно боре и за Куп европских шампиона. У првом одмеравању снага са најбољим екипама Европе Шапчани су догурали до полуфинала. Елиминисали су тим Стеауе из Букурешта и Хонведа из Будимпеште – прваке Европе. Победоносни поход прекинуо је снажни и искусни тим ЦСКА из Москве. Победа у Шапцу са шест голова разлике није била довољна за коначан успех после реванша у Москви. У другом покушају Металопластика је стигла до финала најјачег клупског такмичења у свету. После победа над Килом

(СР Немачка) и Хонведом из Будимпеште 1984. у финалу шабачка екипа срела се са Дуклом из Прага. Шапчани су важили за фаворите. Међутим, повреда Вујовића и мањи број спремних играча за такве окршаје омели су их да испуне очекивања. С обзиром на то да је реванш сусрет у Шапцу завршен истим резултатом као у Прагу, али овога пута у корист Металопластике, победника су одлучили седмерци. Искуснији играчи Дукле имали су више нераваи неочекивано однели пехар у Праг. Иако им је на домаку највећег успеха измакао толико жељени трофеј Шапчани нису клонули духом. Када су се екипи придружили Цветковић из Београда и староседеоци Игњатовић и Лукић поново су се јавиле старе амбиције. У припремама за сусрете у Европи тренеру Павловићу помагао је савезни селектор Живковић. Та сарадња и изванредне игре шабачких рукометаша допринели су да се Металопластика најзад, окити титулом првака Европе. На победоносном путу кроз Европу (у сезони 1984/85) да су бољи Шапчанима су морали да признају Шкода из Плезна (Чехословачка), Стеауа из Букурешта, ФХ из Рејкјавика (Исланд) и у финалу Атлетико из Мадрида. Ефектне и атрактивне игре Металопластике задивиле су љубитеље рукомета и спорта и допринеле још већој популаризацији ове динамичне игре. Пред 14.000 гледалаца у реваншу финала у Мадриду Металопластика је победила Атлетико са 30:20 и показала супериорност која није забележена у финалима Купа европских шампиона. Шапчани су освојили пехар париског листа "Л'Екип" без иједног пораза, са највећом гол разликом у две финалне утакмице (17) и највећим бројем голова у једном финалном сусрету (30). Многи су тада рекли: "То могу само Шапчани". Прву титулу шампиона Европе освојили су: Башић, Исаковић, Вујовић, Вуковић, Мркоња, Портнер, Цветковић, Милошевић, Игњатовић, Танасић, Лукић, Спасојевић и Ђукановић. Тренеру Павловићу помагали су Живковић и Фајфрић. Председник клуба био је Душан Маричић. Да су неприкосновени у Европи шабачки рукометаша потврдили су и у сезони 1985/86. На путу до финала елиминисали су Борца из Бањалуке, Магдебург и тим Стеауе из Букурешта. Много теже него што се очекивало у две финалне утакмице били су успешнији од екипе Вибжеже из Гдањска, првака Пољске. Да златна генерација шабачких рукометаша са пуним правом носи тај назив потврђује и права жетва медаља наше репрезентације чији су носиоци били, управо, Шапчани. Велики допринос освајању сребрне медаље на првенству света у СР Немачкој, 1982. дали су Башић, Исаковић и Вујовић. Међу најзаслужнијим играчима за освајање златне медаље на Олимпијским играма у Лос Анђелесу били су и репрезентативци из Шапца: Башић, Исаковић, Вујовић, Вуковић и Кузмановски. Прва четворица, Мркоња и Портнер били су ковачи и злата и првог места на Светском првенству у Швајцарској (1986).

РК „ЖЕЛЕЗНИЧАР 1949“ - Ниш

Рукометни Клуб Железничар настао је као секција у оквиру истоименог Фискултурног друштва, 26. јула 1949. када је у Зајечару и одиграо своју прву утакмицу на првенству железничара и металаца Србије у великом рукомету. За вођу секције изабран је Добросав Марковић Фари, док је главни инструктор рукомета био Бранимир Митић.

У периоду до 1958. када се велики рукомет тихо угасио, Железничар је био један од водећих клубова на подручју тадашње Југославије. Предвођен легендама нишког рукомета Милојевићем, Лајшићем, Ристићем, Динићем, Митићем, Арсенијевићем, Железничар је два пута био вицешампион државе, 1953. и 1954.

У малом рукомету, Железничар је наступао од 1952. Шест година касније укључује се у званична такмичења Рукометног савеза Југославије, да би члан Савезне лиге први пут постао у сезони 1964/65. Била је то екипа легендарног тренера Милоша Младеновића Миће, у којој је бранио, тада почетник, касније трофејни голман, репрезентативац, тренер и селектор, Зоран Тута Живковић. У наредном периоду, «Жеља» је у више наврата испадао из елитног ранга и враћао се у њега, да би од 1974. доласком на место председника Петра Сератлића, једног од најуспешнијих спортских радника Ниша свих времена, почело златно доба у историји клуба, у коме је Железничар представљао један од најквалитетнијих клубова у Југославији, освојио чак пет трофеја у националном Купу, а 1978. играо у финалу Купа победника купова Европе.

Тешко је набројати све играче који су оставили дубок траг у нишком рукомету. Најблиставију играчку каријеру изградио је Часлав Грубић, дугогодишњи репрезентативац, али су и имена Зорана, Александра, Драгослава Живковића, Драгана Младеновића, Свемира Шарчевића, Драгослава, Паја и Љубомира Павловића, Светозара Пешића, Добрице Гроздановића, Предрага Кнежевића, Јошке Петковића, Душана Костића, Роланда Пушника, Андраша Мађара, Далибора Брајдића, Синише Прокића, Зорана Стојиљковића, Милоша Станића, Ивана Лапчевића, Владимира Станојевића, Слободана Милосављевића, Горана Стевановића, Слободана Младеновића, Миодрага Радивојевића оставила дубок траг у нишком рукомету. Железничар је непрестано био у врху домаћег шампионата, а највећи успех остварио је 1998. када се пласирао у финале плеј-офа, где је поражен од Црвене звезде, па је освојена вицешампионска титула. Трофеје у домаћем Купу «Жеља» је освајао 1978. 1982. 1985. 1997. 1999. и 2014. године. Био је чест учесник на међународној сцени, а још се памте спектакуларне утакмице у Нишу против шведског Халмштада, румунског Динама из Букурешта, немачког Лемга, словеначког Прелеа, данског Гудмеа... Ипак, највећи успех остварен је 1978. Железничар се преко израелског Макабија, чехословачке Стројарне Мартини и француског Меца пласирао у финале Купа победника купова Европе, где је 4. маја 1978. у Дортмунду, у «Вестфален арени» пред 14.000 гледалаца, поражен од немачког Гумерсбаха са 15:13. Остало је упамћено да је нишки клуб од 12. минута играо са играчем мање због искључења Драгослава Павловића без права замене

Почетак 21. века и одлазак из клуба Петра Сератлића означили су и почетак најтежег периода у историји клуба. Пласман у четвртфинале Челенџ купа 2005. био је само један светли тренутак у годинама у којима је из клуба отишло на десетине талентованих играча, а Југопетрол Железничар западао у све већу финансијску кризу. «Жеља» је 2007. испао из Супер лиге Србије, а две године касније, фузионисан је са ОРК Нишом и настао је Рукометни клуб Наисус.

Ипак, после две неуспешне сезоне вештачког пројекта, дошло је до корених промена у управи клуба. На седници Скупштине, одржаној 5. децембра 2011. године, клуб је поново добио славно име Железничара, са циљем да у најскоријем периоду поново представља један од најуспешнијих нишких спортских, али и српских рукометних колектива. Свакодневни напори актуелног руководства “Жеље” допринели су организационој, финансијској и резултатској стабилизацији клуба, која је кулминирала освајањем шестог трофеја националног Купа, на финалном турниру у Нишу, почетком јуна 2014. године, чиме је изборен пласман на међународну сцену, после осам година одсуства.

СПД „РАДНИЧКИ“ – Крагујевац

Јула 2016. године група ентузијаста, познатих крагујевачких привредника и љубитеља спорта предвођена Ставром Рашковићем, једним од твораца и бившим директором ЖРК „Раднички“, одлучила је да оснује Рукометно удружење РАДНИЧКИ 1964 и тиме не дозволи гашење овог спорта у граду на Лепеници. Направљен је "пројекат" повратка крагујевачких рукометаша у свој клуб и град. Екипа састављена искључиво од домаћих играча тријумфално је завршила такмичење у Првој лиги Запад и пласирала се у савезни ранг такмичења - Супер Б лигу, у којој се са успехом такмичи. Од сезоне 2017/18. у клубу егзистира и женска екипа чију основу чини трофејна генерација 2002. годишта, четороструког шампиона Лиге млађих категорија - група Запад, које се ове сезоне такмиче у Првој лиги Запад, што нас чини јединственим клубом у Србији јер имамо и мушку и женску такмичарску екипу. У клубу постоји и мушки Б тим који игра Другу лигу Србије - група Копаоник и служи за стицање искуства и разигравање младих играча и њихову припрему за улазак у Први тим. Оно што је важно напоменути је да су све 3 такмичарске селекције најмлађе у својим лигама и да су тимови готово стопроцентно састављени од крагујевачких рукометаша и рукометашица. Од 01. септембра 2017. покренули смо наш најамбициознији пројекат до сада - БЕСПЛАТНУ ШКОЛУ РУКОМЕТА, што нас чини јединственим на рукометној мапи Србије. У оквиру наше школе тренира и учи прве рукометне кораке више од 150 деце са којима раде лиценцирани тренери, обучени за рад са децом тог узраста. Челници града Крагујевца су препознали наш рад, труд, резултате и пословање и од 01. јануара 2018. године клуб је на нивоу јавног предузећа и променио је статус у "Спортско привредно друштво Рукометни клуб Раднички 1964", што гарантује дугорочну стабилност.

РК „ВОЈВОДИНА“ – Нови Сад

1921. године Новосађани су имали први контакт са рукометом. Рукомет или тачније "Хазену" (спорт веома сличан рукомету, на неки начин његова претеча), у Нови Сад су донели студенти са школовања у Прагу. Међутим, интересовање за овај спорт није било попут оног везаног за фудбал, па је секција "Хазене" укинута 1923. године после 2 године постојања. 1948. године, после другог светског рата, долази до оснивања мушке рукометне секције РК "Војводина". Тачан датум оснивања је 9. август 1948. године. Од 1948 до 1957 РК "Војводина" наступа са променљивим успехом у другој и нижим лигама – Покрајинској и Међурепубличкој. 1957. године РК "Војводина" добија прву праву сениорску екипу. Била је то прворазредна сензација. Комплетна прва гарнитура "Железничара" приступила је млађем градском ривалу. 1959. године РК "Војводина" је на домаћем Прве Лиге СФР Југославије, али на квалификационом турниру за поуну прве лиге заузето је друго место. 1972/73 године РК "Војводина" је добила првог професионалног тренера, екипа се изборила за висок пласман и први пут се пласирала у тадашњу Другу лигу тадашње СФР Југославије. 1976. године РК "Војводина" се поново изборила за место у Другој лиги СФР Југославије. Уследило је неколико сезона варијабилних резултата и игара. 1987/88. године РК "Војводина" је постала првак Војвођанске супер лиге и квалификовала се у Прву "Б" лигу-група север. 1992/93. године челне позиције у клубу преузели су нови људи. "Војводина" је убедљиво прва стигла на циљ Друге

лиге-север, а неоспорну вредност су потврдили на квалификационом турниру за улазак у Прву лигу, одржаном од 28. маја до 1. јуна 1993. у Кикинди. Од сезоне 1993. године РК "Војводина" је стални члан највишег ранга Државног такмичења у рукомету. 2004/2005 године је сезона највећих успеха РК "Војводина" која се тада такмичила под називом РК "Војводина-Универекспорт". Председник клуба био је Богдан Родић. У истој сезони екипа је постала Првак Суперлиге и освајач Државног Купа на финалном турниру на Цетињу. Куриозитет је да се непосредно након тога "Државна заједница Србија и Црна Гора" распала па је прелазни пехар остао у трајном власништву РК "Војводина". Освојена је дупла круна први пут, након 56 година од оснивања клуба. 2006. године освојен је други пут Национални Куп на финалном турниру у Чачку. 2006/2007 године клуб је на крају сезоне готово био на ивици испадања из Супер лиге. 2007. године РК "Војводина" добија нову Управу, на место председника клуба изабран је Милан Ђукић. Клубу се ускоро враћа изворни назив и изворни грб из године оснивања. Мења се целокупни концепт рада клуба. Мења се седиште клуба и хала у којој се врши тренажни процес и играју утакмице. 2010/2011 године РК "Војводина" је постала освајач Купа Србије, трећи пут у својој историји, на финалном турниру у Новом Саду. 2012/2013 године РК "Војводина" постала је други пут Државни првак Супер лиге Србије, после 65. година од оснивања клуба и 20. година непрекидног такмичења у Суперлиги. Био је то нестварни низ и клупски рекорд од 18. првенствених и 3. Куп утакмице без пораза. 2013/2014 године РК "Војводина" је други пут заредом, а трећи пут у историји, постала Шампион Супер лиге Србије. Те исте сезоне освојен је и Супер Куп Србије, као и VI по реду Међународни меморијални рукометни турнир "Богдан Родић". 2014/2015 година је за РК "Војводина" најуспешнија сезона од њеног настанка. Година када је Војводина побрала све домаће трофеје. Освојена је титула државног првака Суперлиге Србије трећи пут заредом, Куп Србије, Суперкуп Србије и Свесрпски Куп који је по први пут организован те године, а играо се у Републици Српској. Сезона за памћење. 2015/2016 Војводина осваја по четврти пут узастопно титулу државног првака – Суперлиге Србије што није пошло за руком ником пре од распада СФРЈ. Освојен је и Супер куп Србије и трофеј Свесрпског првака чији су домаћини били рукометни клуб "Војводина" и рукометни Савез Србије. 2016/2017 Војводина осваја по пети пут узастопно титулу државног првака – Суперлиге Србије чиме је увећала рекордан низ. Одбрањен је и Супер Куп Србије и трофеј Свесрпског првака. 2017/18 Војводина осваја по шести пут узастопно титулу државног првака – Супер лиге Србије у плеј офу за памћење. Титула је одлучена буквално у последњим секундама, последњег кола. Поново су Новосађани, по седми пут потврдили доминацију, овај пут освојивши и дуплу круну, а затим поново одбранили Супер Куп. 2019. и 2020. године Војводина осваја и Куп такмичење и први је освајач Купа проф.др. Бранислав Покрајац. Тако је Војводина задржала доминацију каква није виђена у српском

рукомету. Осим богате ризнице трофеја, Војводина је добитник многих друштвених признања, попут, Спартакове награде као најпрестижнијег признања у АП Војводини, затим Новембарска повеље Града Новог Сада, чиме је Војводина први спортски клуб добитник таквог драгоценог признања, уз многа још друга друштвена признања на нивоу републичких и локалних рукометних савеза и спортских асоцијација. РК "Војводина" је данас савремено организован клуб, тренажни процес и утакмице обавља у Спортском центру "Слана Бара" у Новом Саду. У погону има и све млађе узрасне категорије.

ОСВАЈАЧИ КУПА СРБИЈЕ

2005. – РК „Планинка“ - Куршумлија

2006. – РК „Војводина Универекспорт“ – Нови Сад

2007. – РК „Партизан Si&Si“ - Београд

2008. – РК „Партизан Si&Si“ - Београд

2009. – РК „Колубара“ - Лазаревац

2010. – РК „Колубара“ - Лазаревац

2011. – РК „Војводина Железничар“ – Нови Сад

2012. – РК „Партизан“ - Београд

2013. – РК „Партизан“ - Београд

2014. – РК „Железничар 1949“ - Ниш

2015. – РК „Војводина“ – Нови Сад

2016. – РК „Металопластика“ - Шабац

2017. – МРК „Црвена Звезда“ - Београд

2018. - РК „Железничар 1949“ – Ниш

2019. – РК „Војводина“ – Нови Сад

2020. – РК „Војводина“ – Нови Сад

ТЕХНИЧКА И ОРГАНИЗАЦИОНА ПИТАЊА

Технички састанци полуфиналних утакмица ће бити одржани у спортској хали „Смедерево“, **90 МИНУТА ПРЕ ПОЧЕТКА УТАКМИЦЕ**. Присуство састанку је обавезно за представнике екипа и сва службена лица. Представници екипа треба да донесу две гарнитуре дресова за наступ (са голманским), попуњен образац 5. (састав екипе). Пожељно је да екипе доставе горе поменути образац бр. 5 дан пре полуфиналних утакмица.

Технички састанак за ФИНАЛНУ УТАКМИЦУ ће бити одржан у **НЕДЕЉУ 11. априла 2021. године** у спортској хали „Смедерево“, у **16.30 часова**. Присуство састанку је обавезно за одговорне представнике екипа финалиста и сва службена лица финалне утакмице. Представници екипа треба да донесу две гарнитуре дресова за наступ (са голманским), попуњен образац 5. (састав екипе).

СЛУЖБЕНА САОПШТЕЊА

1. На основу члана 35. став. 5 Правилника о рукометним такмичењима Рукометног савеза Србије „**КУП проф.др. Бранислав Покрајац 2021**“ - на државном нивоу спроводи Такмичарска комисија Рукометног савеза Србије (у даљем тексту ТК „РСС“).

2. Такмичарска комисија Рукометног савеза Србије као првостепени орган за спровођење Куп такмичења на државном нивоу обавља следеће послове: руководи жребом, делегира службена лица (судије, делегате и контролоре), доноси одлуке о регистрацији утакмица, доноси решења о дисциплинским прекршајима клубова и појединаца учињеним у оквиру Куп-а, обавља и друге послове који проистичу из нормативних аката РСС.

3. На основу члана 12. Пропозиција такмичења РСС Куп такмичење се спроводи сходно одредбама Правилника о рукометним такмичењима РСС.

Победник одређене утакмице је она екипа која на тој утакмици постигне више голова.

Уколико се утакмица, која се игра по једноструком куп систему, у регуларном времену (2x30 минута) заврши без победника приступа се извођењу седмераца, у складу са Међународним правилима рукометне игре, све док се не добије победник утакмице.

Само у финалној утакмици Купа (државног) која се игра по једноструком бод систему, у случају нерешеног резултата у регуларном времену утакмице (2x30 минута), игра се продужетак од 2x5 минута. Уколико се у финалној утакмици ни после продужетка не добије победник, приступа се извођењу седмераца у складу са Међународним правилима рукометне игре, све док се не добије победник.

4. Сви учесници на Куп утакмицама су дужни да се придржавају одредби Правилника о организацији и одигравању утакмица

https://rss.org.rs/files/157/Pravilnik_o_organizaciji_i_odigravanju_utakmica_2019.pdf као и у складу са **Протоколом организације утакмица у ванредним околностима**.

https://rss.org.rs/files/157/Protokol_organizacije_utakmica_RSS_COVID19.pdf

5. На основу члана **27. став 3.** Пропозиција РСС, трошкови службених лица се обрачунавају и исплаћују према Одлуци о висини и начину исплате трошкова службених лица број **427-3/3 од 09.09.2020.** године.

http://rss.org.rs/files/157/Odluka_o_visini_troskova_sluzbenih_lica_2020-1.pdf

6. На основу **члана 19. став 2.** Правилника о лиценцирању право наступа имају сви чланови клуба чије су лиценце објављене у службеном гласилу РСС, а играчи регистровани по основу двојне регистрације могу бити лиценцирани за матични клуб и за њега наступати. Појединци чије лиценце нису објављене у службеном гласилу РСС, немају право наступа.

Службено гласило/лиценце: <http://rss.org.rs/#rss/glasilo/licence/klubovi>

7. Клубови учесници су дужни да поседују Чланске карте својих чланова. **Уколико немају израђене чланске карте за неке од учесника, за њих су у обавези да одштампају ИД картице (такмичарске књижице).**

<https://id.rss.org.rs/>

8. Сви делегати попуњен **Извештај делегата** (образац 11), сутрадан по одигравању утакмице достављају електронском поштом на tk@rss.org.rs.

9. Делегати-контролори су дужни да сходно Упутству о вршењу контроле **Извештај о суђењу** најкасније 48 сати након одигране утакмице пошаљу путем електронске поште на **е-маил:** tk@rss.org.rs

10. Службена лица су обавезна да пријаве свако некоректно понашање званичних лица на утакмици (записничара, мериоца времена, играча, тренера, помоћних тренера, званичних представника екипа, лекара, физиотерапеута...). Пријава мора бити искључиво у писаној форми. Службена лица која не пријаве такво понашање, биће санкционисана.

11. Првостепени орган је обавезан да по свим поднетим пријавама и приговорима решење донесе у року предвиђеном одредбама Правилника о рукометним такмичењима, с тим да је првостепени орган за спровођења Купа дужан да решење донесе најкасније до термина наредне утакмице заинтересоване стране.

13. **Протокол и церемоније** ће бити дефинисани на Техничком састанку.

14. Сва службена саопштења објављена у Билтену имају **СЛУЖБЕНИ** и **ЗВАНИЧНИ** карактер.

ТАКМИЧАРСКА КОМИСИЈА РСС

РАСПОРЕД УТАКМИЦА СА ДЕЛЕГИРАЊЕМ

Полуфинале - утакмица 1
203103009

10.04.2021. у 16:30

РАДНИЧКИ

ВОЈВОДИНА

Судије: Марко Секулић/Владимир Јовандић

Делегат: Саша Павловић

Контролор: Зорица Машић

Записничар/мерилац времена:

Полуфинале - утакмица 2
203103010

10.04.2021. у 19:00

ЖЕЛЕЗНИЧАР 1949

МЕТАЛОПЛАСТИКА

Судије: Горан Ковач/Срђан Милосављевић

Делегат: Иван Мандић

Контролор: Бранка Марић

Записничар/мерилац времена:

Финале

203104011

11.04.2021. у 18:00 ртс2

Победник утакмице 1 - Победник утакмице 2

Судије: Миленко Алимпић/Здравко Црњански

Делегат: Јован Јовановић

Контролор: Зоран Тијанић

Записничар/мераца времена:

ТАКМИЧАРСКА КОМИСИЈА РСС

Небојша Видановић

Зоран Микић

Ивана Јовановић

Мирослав Колак

Владимир Кнежић

СЛУЖБЕНА ЛИЦА

СУДИЈЕ:

Марко Секулић

Владимир Јовандић

Горан Ковач

Срђан Милосављевић

Миленко Алимпић

Здравко Црњански

ДЕЛЕГАТИ:

Саша Павловић

Иван Мандић

Јован Јовановић

КОНТРОЛОРИ:

Зорица Машић

Бранка Марић

Зоран Тијанић

